

Жмуток

Яків Щоголів

Досяг він схований свій жмуток
Давно пожовкнувших листів,—
Старий і дорогий здобуток
В безодню сплинувших годів.

Огнем палив той жмуток руки,
Бо, беручи його, він знав,
Що, повний тріпота і муки,
В останній раз його він брав.

Ось розгорнувся лист закритий,
Дорогий лист проміж всіми;
То лист від милої, облитий
Колись гарячими слізьми.

Вона писала: "Сонце сходе
І світ ясний на землю лє;
А понад мною ніч заходе,
Що людям світу не дає!"

Вона йому казала: "Друже,
Веселий погляд мій погас;
В немічних грудях ние дуже
Важкою вразою підчас.

Ти знаєш сам, що в іншу пору,
Як сон очей, було, біжить,
Я без омани і докору
Уміла вірить і любить.

Тепер, коли що ти згадаєш
Заглянуть іноді сюди,—
Свої лади не пізнаєш,—
Так краще чекай і не йди!"

І стиснув він листа рукою,
До його чолом припадав...

Що ж, мила, здіялось з тобою,—
Пожовклий жмуток не сказав!